

En ung Moder.

— at —

Emile Richebourg.

Oversat fra fransk af M. . . .

Tredje Del.

Bertha og Susanne.

(Fortsat.)

„Jeg vil rejse til Manerville,“ sagde hun til sig selv; „jeg vil se det Sted, hvor min Datter blev funden; jeg vil se det Hus hvor hun har traadt sine Barnefødder, og hvor hendes Barnefødder har ligget. Jeg vil ogsaa snale paa den lille Landskabsmaler, hvor den stakkels Henriette ligger jordfæstet.“

IX.

Pengepungen.

Fru Vertin havde snart fattet et ovrigt Venskab for Bertha, hvem hun vilde indkomme Tilkøb. Naar hun ikke selv kunde være til Stede, lod hun den unge Pige modtage Kunden og give dem Værelse om aften.

Klatten tolv spidte Bertha altid Krokøst sammen med Fru Vertin.

Paa den Dag, vi nu omtale, sagde Spørken til Bertha, da de rejste sig fra Krokøstbordet:

„Der har været en Tjener fra Fru Palmers for at bede mig indkræve de Penge, som hun skylder mig. Hendes Regning er paa ni hundrede Fransks. Det passer mig rigtig godt, da jeg i Aften skal betale Skibmanden en temmelig stor Sum for Silketøjer. Men jeg venter i Eftermiddag Grevinde Sarcy og kan derfor ikke gaa hen paa Argensonboulevarde. De vil nok, kjære Bertha, gaa for mig hen til Fru Palmers, som er en meget rig Dame og en af mine bedste Kunder.“

„Jeg vil gjerne gaa hen til Fru Palmers, naar det blot kan ske inden klokken tre.“

„Na, det er i Dag, at Deres Moder kommer hjem fra Hospitalet.“

„Ja, klokken tre; det var derfor, at jeg bad om at maatte gaa klokken halv tre i Dag.“

„Det er sandt.“

„Vedstefader tager med mig hen for at hente Moder.“

„Den Ting lader sig let ordne, kjære Bertha. For det første er det ikke aldeles nødvendigt, at Deres Vedstefader tager med til Hospitalet. Nu skal De høre: klokken er et; De tager en Vogn og kjøre hen til Hr. Lucotte for at fortælle, at De tager ene til Hospitalet; derefter kjører Vognen Dem til Fru Palmers, hvor De faar Pengene, efter at have afgivet en kvitteret Regning, som jeg nu skal hente. Derpaa kjører De til Beaujonshospitalet, som er lige paa Deres Vej, og henter Deres Moder. Senere kan De bringe mig Pengene, som jeg først har Brug for klokken fem. De faar saaledes Tid nok til alt dette.“

„Ja ja, rigelig Tid.“

„Har De Pengene nok hos Dem til at betale Vognen med?“

„Ja.“

„Det er godt. Men den lille Udgift tilkommer det mig at betale.“

Efter at have spist Krokøst alene, uden at være slynderlig urolig over Henriets Udbleven, var Fru Palmers gaaet ind i sin lille Dagligstue. Medens hun broderede paa et Arbejde, som hun havde paabegyndt i Normandiet, gav hun sine Tanker frit Løb.

Klokken slog to.

Kammerjomfruen bankede sagte paa Døren og traadte ind i Stuen.

„Der er Regningen fra Fruens Syster,“ sagde hun. Den unge Kone tog Papiret, læste det hurtigt igennem og sagde:

„Det er godt.“

„Kan jeg betale Regningen?“

„Er Fru Vertin selv kommen?“

„Jæ, en af hendes Medhjælpere.“

„Lad hende kun komme her ind; jeg vil give hende en Værelse til Fru Vertin og kan saa selv betale Beløbet.“

Mariette gik og førte et Øjeblik efter Bertha ind i Kammeret.

Fru Palmers betragtede hende med et venligt Smil og takkede:

„Det er en henrivende ung Pige.“

Hun sølte sig overordentlig tiltalt af denne hende aldeles fremmede Pige; men det undrede hende slet ikke. Var denne beskedne og usselige unge Pige ikke Syster som hendes egen Datter?

Bertha tænkte:

„Hvor den Dame dog ser god ud! Hvorfor mon hun ser saa slett paa mig?“

„Har De arbejdet længe hos Fru Vertin?“ spurgte Fru Palmers.

„Kun i fjorten Dage, Fru.“

„Jeg mindes heller ikke at have set Dem tidligere hos Fru Vertin.“

„Fru Vertin har bedt mig bringe Dem sin Undskyldning, fordi hun ikke kunde komme selv; hun ventede en Kunde og bad derfor mig gaa i sit Sted.“

„Fru Vertin behøver ikke at gjøre nogen Undskyldning; det er tvært imod mig, som maa bede om Forladelse, fordi

jeg ikke for har betalt min lille Regning. Det er første Gang, at jeg har ladet hende vente saaledes. Jeg har tilbragt en fjorten Dages Tid paa Vandet og rent glemt min Guld.“

„Vi De maatte sige til Fru Vertin, at jeg vil gaa Brug for en Del nyt Tøj, og at jeg om nogle Dage vil se hen til hende for at tale med hende derom.“

„Jeg skal sige det til Fruen.“

„Har De det godt hos Fru Vertin? Bliv ikke forbauset over mit Spørgsmaal, der skriver sig fra den Deltagelse og Interesse, som jeg føler for Dem.“

„Ja, Fru.“

„Ja, kjære Barn, jeg føler virkelig sand Deltagelse for Dem.“

„De er meget god, Fru, og jeg takker Dem hjertelig derfor. Jeg er saa tilfreds, som vel muligt, hos Fru Vertin, og jeg tror ogsaa, at hun er tilfreds med mig.“

„Hvorledes fik De Ansættelse hos Fru Vertin?“ spurgte Fru Palmers.

„Jeg blev anbefalet af en af hendes Slægtninge, Hr. Albert Dumoulin,“ svarede Bertha.

„Albert Dumoulin, en ung Mand?“

„Ja, Fru.“

„Albert Dumoulin kjender jeg godt,“ sagde Fru Palmers; han er Vajtant, Ingeniørofficer, ikke sandt?“

„Jo, Fru.“

„Hvorfor rødmmer De, aa, jeg kan nok gjætte, at De elsker den unge Mand, og han?“

„Vi elsker hinanden og er forlovede.“

„Skal De snart have Bryllup?“

„Det ved jeg ikke,“ svarede den unge Pige sørgmodig.

„Var uden Betyrning, kjære Barn,“ svarede Fru Palmers alvorlig; jeg kjender Hr. Dumoulin og ved, at ingen kan have et bedre og ædlere Hjerte end han. Naar han elsker Dem, vil han ogsaa gifte sig med Dem. Jeg glæder mig meget over, hvad De har fortalt mig; De har beredt, uden at vide det, givet Dem selv det bedste Vidnesbyrd: Albert Dumoulin kunde kun elske en Pige, der var ham værdig.“

Bertha rødmmede endnu dybere og slog Øjnene ned.

Fru Palmers smilte blidt og vedblev:

„Lad mig nu give Dem det Beløb, som Fru Vertins Regning lyder paa.“

Hun aabnede en Skuffe i et lille Skab i Ludvig den trettendes Stil, tog en Haandsfuld Guldpenge og talte ni hundrede Fransks op paa Bordet for den unge Pige.

„Stemmer det?“ spurgte hun.

„Jo Tak, Fru.“

„Og Bertha tog op af Lommen en Pung, der øjeblikkelig tiltrak sig Fru Palmers Opmærksomhed. Hun gik hurtigt hen til den unge Pige og sagde:

„Denne Pung er meget smuk, maa jeg saa Lov til at se den lidt nærmere?“

„Gjerne, Fru,“ svarede Bertha og rakte den unge Kone Pungen.

Et Forbauselsesudbrud trangte sig over Marcelines Læber. Af en Stjerne paa Laasen kunde hun gjenkende den Pung, som hun i sin Tid havde overgivet til Henriette.

„Hvor har De fundet denne Pung?“ spurgte hun med en Stemme, der var næsten kvalt af Sindsbevægelse.

„Jeg har ikke fundet den, Fru,“ svarede Bertha forbauset.

„Har De da faaet den foræret?“

„Nej, Fru. Det er ikke min Pung, den tilhører min Søster.“

„Deres Søster!“ udbrød den unge Kone med et ubeskriveligt Blik.

„Ja, det er en Grindring.“

„En Grindring, om hvem?“

„Om en afbud, som hun aldrig har kjendt.“

Fru Palmers skælvede over hele Legemet.

„Har jeg hørt rigtig?“ udbrød hun i den største Opbidselse.

Hun preskede Hænderne mod Bryttet og trak Vejret tungt. Bertha, der ikke vidste, hvad hun skulde tænke her om, saa forbauset, ja næsten forstærket paa den unge Kone.

Fru Palmers fattede sig imidlertid hurtig; hun vilde ikke omtale sin Hemmelighed til den unge Pige. Hun fremtvang et Smil og sagde, i det hun rakte Bertha Pungen tilbage:

„Lad Deres Penge, kjære Barn.“

Den unge Pige lagde Guldstykkerne i sin Pung.

Fru Palmers maatte lægge Vaand paa sig selv, for ikke at kysse og omfavne Bertha. Men hendes Datter frem for alt! Først til hende selv vilde hun sige: Jeg er din Moder.

„Men,“ sagde hun, „De har ikke sagt mig Deres Navn; hvad hedder De?“

„Bertha Lucotte, Fru.“

„Og hvad hedder Deres Søster?“

„Susanne.“

Fru Palmers standsede et Øjeblik, hun kunde næppe trække Bæret.

„Er Deres Søster ogsaa Syg?“ spurgte hun endelig.

„Ja, Fru, Susanne syr lige som jeg.“

„Hvor har De lært at sy?“

„Ikke i Paris, Fru; men min Søster, der er meget flinkere end jeg, havde allerede arbejdet et Mars Tid hos en udmærket Syster her i Paris, inden vi kom her til for at bo sammen med Moder.“

„Na, Deres Moder lever endnu?“

„Ja, Gud ske Lov, Fru; hun er ikke Susannes rigtige Moder, men vi har altid elsket hinanden, som om vi var Søstre.“

„Det er godt, kjære Barn.“

„Før nogen Tid siden, da vi havde en stor Sorg, blev Moder meget syg, og da vi er fattige, maatte hun bringes til Hospitalet.“

„Hvorledes! Deres Moder er paa Hospitalet?“

„Paa Beaujonshospitalet; men nu har hun det godt igen; i Dag kan jeg hente hende hjem.“

„Hvor bor De?“

„I Belgjorendegade, Nummer 22.“

„Arbejder Deres Søster ogsaa hos Fru Vertin?“

„Ikke nej, Fru.“

Den unge Pige udstødte et dybt Suf, og hendes Øjne fyldtes med Taarer.

„Men hvad er der i Vejen? De græder!“ udbrød den unge Kone forfærdet.

„Ne, jeg er saa ulykkelig!“

„Men hvorfor, Barn?“

„Min Søster er forsvunden, og vi ved ikke, hvad der er blevet af hende,“ svarede Bertha hulkende.

Fru Palmers blegnede, udstødte et hæft Skrig og valtede. Hun var lige ved at falde om; men vant til Lidelse, hærde hun sig mod Smerten.

„Det er forfærdeligt,“ sagde hun med kvalt Stemme; „har De inter gjort for at finde Deres Søster?“

„Jeg gjorde Anmeldelse paa Politistationen; men hidtil har Politiet ikke kunnet opdage, hvor hun er.“

Den unge Kone sølte sig en Aftmagt nær.

„Min Gud,“ bad hun i sit Hjertes Indersie, „giv mig den Kraft, som jeg trænger til; ophold mig under Prøvelset, der er haardere og forfærdeligere end alle de forer gaende!“

„Deres Søsters Forsvinden er forunderlig,“ sagde hun til Bertha; „har De ingen som helst Formodning om, hvad der kan være sket?“

„Vi har haft alle mulige Kneiser.“

„Ja, man kan jo formode alt.“

„Men det nytter kun ikke noget.“

„Hvad mener De selv, Fruen Bertha?“

„Jeg ved ikke, hvad jeg skal tro, Fru; men jeg kan ikke opgave Haabet. Jeg er, ligesom min forlovede, overbevist om, at min Søster nok skal blive funden.“

„De er en modig Pige; gid Deres Haab ikke maa bestemme Dem.“

„Det er saa godt at kunne haabe; hvis man ikke havde Haabet, tror jeg ikke, at Livet var til at udholde.“

„De har Ret, kjære Barn, uden Haabet vilde Livet være uudholdeligt.“

„Livet er ikke altid smukt, Fru,“ sagde Bertha.

„Den Erfaring har jeg ogsaa gjort.“

„De Fruer, der er rig og lykkelig.“

„Jeg er nu rig, men jeg har været fattig og vidst, hvad det vilde sige at spise sit Brød med Taarer. De mener, at jeg er lykkelig, men det er jeg ikke. Al, jeg er mindre lykkelig end De,“ tilføjede hun jultende.

„Na, Fru — — —“

„Det er ikke Rigdom, som skaber Lykken. Mange Mennesker, som misundtes, have Hjertesvær, som aldrig læges. Men Haabet opretholder og styrker os, som De selv siger.“

„Ja, og derfor hengiver jeg mig ikke til min Sorg, men venter med Visshed, at min Søster en Gang kommer tilbage til os.“

Disse Ord gif den unge Kone til Hjerte, som om det var en Kist fra Himlen, der udtalte dem.

„Der er,“ vedblev Bertha, „noget meget hemmelighedsfuldt ved min Søsters Forsvinden; men denne Hemmelighed maa en Gang blive opklaret. Der er Folk, der siger, at min Søster i sin Fortvilelse over vor Nød og Elendighed i et Djævlis Forvildelse har stjælet sig i Sinen.“

„Hvor rædselsfuldt!“ udbrød Fru Palmers gjænde.

„Jeg læder Folk snakte,“ vedblev Bertha, „og bryder mig ikke dertil. Jeg kjender min Søster, vi har lidt og grædt sammen; men vi har aldrig set sort paa Livet og har altid haabet paa en lykkeligere Fremtid. Jeg er vis paa, at ikke en Gang Tanken om Selvmord er opstaaet hos hende. Hvis hun var død, maatte noget være blevet knust inden i mig. Hvad der er overgaaet hende, ved jeg ikke; men Himlen beskytter de søge og uskyldige mod de onde Menneskers Efterstræbelser.“

„Ikke al Tid,“ mumlede Fru Palmers.

„Himlen vaager over min Søster, det er jeg overbevist om.“

Fru Palmers greb begge den unge Piges Hænder og sagde, i det hun betragtede hende ømt:

„Fruen Bertha, De er en god Pige; alt, hvad De har sagt, giver Gjenlyd i mit Hjerte og har rørt mit dybt. Jeg holder af Dem,“ tilføjede hun, i det hun kysede hende paa Panden, „og jeg siger som De: Lad os haabe og med Tillid vente paa den Dag, da De faar Deres Søster tilbage.“

„Na Tak, Fru.“

„Jeg vil ikke holde Dem længere tilbage her, for Deres Moder venter paa Dem; men vi vil ikke tage Afsked med hinanden; vi ses igjen.“

„Det vil gjøre mig meget lykkelig, Fru.“

Hun hilste ærbødig paa den unge Kone og trak sig tilbage.

Da hun gif over Gaardsgladjen, mødte hun en Mand, der lige var kommen ind ad Porten.

Denne Mandes Ansigt gjorde et saa ubehageligt Indtryk paa hende, at hun stødte sig med at komme ud i sin Vogn.

Rusten piftede løs paa Hesten, der satte af Sted i Trav, og Bertha fik snart andet at tænke paa end en fremmed Mandes dristfulde Blik.

X.

Et Gjensyn.

Fru Palmers havde ladet sig synke ned i en Lænestol, hvor hun sad med Ansigtet skjult i sine Hænder. Hun kunde næppe gjøre sig selv Regnskab for, hvad der foregik i hendes Indre. Hendes Smerte var dyb, hendes Angst knugende. Hun havde hørt, at hendes Datter i de sidste Par Uger havde været sporløs forsvunden, at ingen anede noget om hendes Skæbne. Det var forfærdeligt, og dog var hun hverken møds eller fortvilet; tvært imod sølte hun sig opretholdt

og styrket af et fast Haab. Dette Haab stybte hun den unge Pige, som lige havde forladt hende.

„Nej,“ sagde hun til sig selv, „ingen Svaghet, ingen unyttige Klager. Stunden er ikke nu til at udgyde Tårer; jeg har grædt nok. Nu maa der handles, for at jeg gjenfinde min Datter. Himlen vil saa mig til. Jeg skal strine til Broken Poireau; hun maa nødvendigvis have videt, hvad der er sket.“

Hun rejste sig og vilde gaa ind i sit Værelse, da et Brev traadte ind i Stuen med et Brev i Haanden.

„Hvad er det?“ spurgte den unge Kone i en blid Tone, som ellers var hende fremmed.

„Der er en Herre, som ønsker at tale med Fruen.“

„Jeg kan ikke tage imod ham, jeg har travlt, og maa komme igjen i en anden Dag.“

„Tjeneren vilde vise ham bort, da han ikke vilde give Navn eller afgive sit Sker; men han erklærede, at han vilde gaa bort uden at have set Fruen, da han havde en vigtig Meddelelse at gjøre Dem. Da han igjen blev opvart til at sige sit Navn, trak han dette Brev op af Lommen, Tjeneren det og sagde:

„Bring dette til Deres Fruer, saa skal De saa at se, at hun nok vil tage imod mig.“

„Nej virkelig,“ sagde den unge Kone.

Hun tog Brevet, som Mariette rakte hende. Paa Brevet var skrevet: Fru Palmers. Hun brød den, folde det ud og fik straks Øje paa Underkriften: Franss Brev.

Hun skælvede og veg et Skridt tilbage som i Angst.

„Jeg vil ikke modtage den Mand,“ sagde hun; „jeg vil ham, at han skal gaa og aldrig mere komme igjen, og jeg kan ikke vil gaa, saa jeg ham bort!“

Kammerjomfruen vilde forlade Stuen.

„Vent lidt, til jeg faar Brevet læst,“ sagde Fru Palmers.

Det indeholdt kun følgende Ord:

„Jeg ønsker at tale med Fru Marcelline Palmers hendes Datter, som hun aldrig vil saa at se, hvis hun kommer at tage i mig.“

Der kom lige som en Sky for den unge Kones ind i hende, som om hun havde krampagtig og stønende lydelig.

Mariette ventede, forbauset og urolig over sin pludselige Bevægelse. Da hun saa, at Fruen stod ubevægelig, som forsenet, med Øjnene stift fæstede paa Brevet, som hun med feberagtig Hast kræmmede mellem Fingre, besluttede hun sig til at bryde Taushebåndet.

„Stal den Dreng, som Fruen gav, udfores?“

„Hvilken Dreng?“ spurgte Fru Palmers, idet hun traadte Kammerjomfruen med et foruroliget Blik.

„At sende den Mand bort, som De ikke vil modtage.“

„Nej, jeg nægter ikke at modtage ham,“ svarede den unge Kone hurtigt, lad ham komme ind.“

„Det er ikke til at begynde,“ mumlede Mariette, idet hun forlod Stuen.

Læsningen af Brevet havde gjort den Virkning, Frans havde tilsigtet.

Til Trods for sin Afsty for ham, kunde Fru Palmers ikke nægte at tale med ham, naar han havde noget at meddele hende om hendes Barn.

Med en voldsom Kraftanstrengelse gjenvandt hun Koldblodighed og ydre Ro; i hendes Ansigt var der en Spor tilbage af den Sindsbevægelse, i hvilken hun havde været.

Et Øjeblik efter traadte Frans, ledsaget af Kammerjomfruen ind og med Hatten i Haanden, ind i Stuen.

Fru Palmers stod endnu op, rank, stiv, meget alvorlig; Denne Holdning virkede noget ublaaende paa Franss Blik; men han gjenvandt snart sin Driftighed. Da Bertha havde trukket sig tilbage, kom han et Par Skridt nærmere og betragtede den unge Kone med et Blik, der, som hans Mening, maatte øve samme forvirrende og lamme Indflydelse paa hende som for mange Aar tilbage.

Hans Blik ejede ikke den samme Tryllekraft som i de første Dage. Han forbaufedes meget over Fru Palmers ubredte stolte og overlegne Holdning og ved at føle sig under hendes kolde, klare Blik.

„Jeg har,“ tænkte han forbitret, „et andet Middel at bringe hende ud af Egenagt, og det skal hun snart at kende.“

Han gjorde endnu et Skridt fremad og var nu blot et Haar væk fra den unge Kone, da han kunde gribe hendes Hænder, og med et Øjeblik at bringe hende tilbage til sig.

„Endelig opgiir De Deres Ubevægelighed, det er det,“ sagde han. „Er De ikke forbauset over at være til en mig dukke frem som et Spøgelse, et Gjenfærdigt Forbittet? Jeg er aldeles og har forandret mig saa meget, maa De ikke kjende mig?“

„Jo, jeg kan godt kjende Dem igjen.“

„Det glæder mig overordentlig. Ja, det er mig, som Lambert, som De en Gang forbandede. De vilde have mig til at gjælde for en stor Sluget. Det er jeg saa; men det er undskyldeligt, De var saa smuk, og jeg De endnu, langt smukkere, end da De var Tjenestepige Margainegården, De har sagtens ikke glemt den Tid.“

„Nej, jeg har ikke glemt den.“

„Der var meget haardt mod mig, og dog burde De tilgivet mig, da De vidste, at jeg elskede Dem.“

Den unge Kone betragtede ham med et forargeligt og sagde i en tør Tone: